

အောင်

ဗဝါးတော်နုနု

အခန်း(၁)

လမ်းပေါ်မှာ ခြေချင်းလိမ်အောင် သွားလာနေကြသူတွေ ယာဉ်တန်းတွေကို လှမ်းငေးရင်း ခေါင်းထဲ တွေးစရာက ပေါ်လာသည်။ ။ သူတို့ အားလုံး ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေကြတာက စားဝတ်နေရေးဆိုသည့် ရပ်တည်မှုတစ်ခုအတွက်ပဲ ဆိုလျှင် လူတိုင်းပဲစားဖို့ ဝတ်ဖို့ လုံလောက်ရုံ နေရာလေးအသင့်အတင့်ရှိရုံပဲလား ... ၊

လူတိုင်းမှာ ရှိကြတဲ့ လောဘသက္ကာယတွေက ဘာအတွက်လဲ ... ၊

အများ နဲ့ ပြိုင်ရင် နိုင်ဖို့ အများ နဲ့ ပြောရင်ချောဖို့ ဆိုတာတွေ မပါတော့ ဘူးလား ... ၊

‘ဒါတွေအားလုံး ဆန္ဒရှိတိုင်း ဖြစ်နိုင်ဖို့ ဆိုတာ ဘာလိုသလဲ၊ လူတိုင်း ချမ်းသာချင်ကြတာပဲ၊ လူတိုင်း လိုပဲ ကိုယ်လည်း ချမ်းသာချင်သည်။ ။ ချမ်းသာဖို့ အတွက် ဘယ်နည်းနဲ့ ပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုးစားခွင့်လည်း ရှိသည်။ ။

သူမတွေ့နေတာက ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်အရ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ဘာလုပ်မှာ လဲ ... ၊

"ညီမ ဘာလုပ်မှာ လဲ ... လာလေ ... "

"ဟင် ... ဪ ဟုတ် ... "

ပေါင်ပေါ်တင်ထားသည့် ဘေးလွယ်အိတ်ကြိုးလေးကို ပန်းပေါ်

ကောက်ချိတ်၍ ကမန်းကတန်း ထရပ်လိုက်သည်။ ။ မှန်တင်ခုံတစ်လုံး ရေ့မ့၂၁ လစ်လပ်သွားတဲ့ အထိ စောင့်နေခဲ့ရတာ တစ်နာရီ ကျော်သွားပြီဖြစ်သည်။ ။

နာရီကြည့်လိုက်တော့ ညနေခြောက်နာရီထိုးနေပြီ၊ သူမအလှပြင်ဆိုင် ရောက်နေသည် ကြားလျှင်တော့ ဒေါ်ဒေါ်ယုရဲ့ ပြောနေကျ စကားတွေ ကြားရပါဦးမည်။

"သူများ တွေ လှချင်ကြတာ ညည်းကိုမီတဲ့ သူ မရှိပါဘူး စကားရယ် ... အထူးသဖြင့် ဆင်းရဲတဲ့ မိန်းကလေးတွေ အလွန်အကျွံ လှချင်လာရင် ဘာဖြစ်သွားနိုင်လဲ ညည်းသိလား ... "

"ဒေါ်ဒေါ်ဒီလောက် ပြောနေတာ မသိချင်ပေမဲ့ သိနေပါပြီဒေါ်ဒေါ် ရယ် ... စကားတို့ ကလည်း မချမ်းသာပေမဲ့ ဆင်းရဲတဲ့ စာရင်းတော့ မဝင် သေးပါဘူး၊ ကိုယ်ပိုင်တက္ကစီနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ယုက ကုန်စုံဆိုင်နဲ့ ... ပြီးတော့ စကားက ကုမ္ပဏီက စာရင်းကိုင် ... "

"တစ်လတစ်လကို ရတဲ့ လစာထက်နှစ်ဆလောက် ပိုကုန်နေတဲ့ စာရင်း ကိုင်လေ ... ထည့်ပြောဖို့ မေ့နေမှာ စိုးလို့ ... "

စကားများ ခွဲရတာတွေက ဒေါသပါကြတာလည်း မဟုတ် ... ၊

တွေးနေရင်း ပြုံးလိုက်မိကာ ...၊

"ညီမမျက်နှာလေးက မွတ်နေတာပဲနော် ... သိပ်တောင် မကိုင်လိုက် ရဘူး ... "

"ဟုတ်လား ... အဲဒါ ဟိုတစ်ခါ ခရီးသွားတုန်းက အိပ်ရေးတွေပျက်ပြီး အဖုတွေထွက်လာသေးတာ သိလား မနည်း ပြန် ဖျောက်လိုက်ရတာ ... တော်ပါပြီ အဲ့အလုပ်လည်း မလုပ်ချင်တော့ဘူး ...

"

"အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ ... ညီမလေး အရပ်အမောင်း ကိုယ်လုံးမျိုးနဲ့ ဆို နာမည်ကြီး မော်ဒယ်လ်တန်း ဖြစ်သွားမှာ ၊ ခုရှိတဲ့ မင်းသမီး မော်ဒယ်လ်တွေတောင် ညီမလေးလောက် ဘယ်သူမှ မလှဘူး ..."

"ဟုတ်တယ် ... အဲဒါကြောင့် ငါသူ့ကို မြင်တိုင်း နှမြောနေတာ ရုံးမှာ နေကုန်နေခန်း သွားထိုင်နေမယ့် အစား ကိုယ့်တိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း လုပ်စမ်းပါလို့ ... "

တစ်ဖက်မှာ ဆံပင်ပေါင်းဆေး တင်နေသည့် တစ်ယောက်က လှမ်းပြောတော့ နောက်ထပ် ထောက်ခံမဲတွေ ရ လာပြီး စကား ရယ်နေ တာ သွားပြန် စေ့ဖို့ တောင် မေ့နေခဲ့သည်။ ။

ထိုစဉ် ဖုန်းလာနေသဖြင့် ထုတ်ယူလိုက်ကာ ... ၊

"ဟလို ... "

"စကားရေ ... ညည်း ဘယ်ဝင်နေပြန်ပြီလဲ၊ မိုးချုပ်နေပြီလေ ... "

"အလှပြင်ဆိုင်မှာ ဒေါ်ဒေါ် ... "

"ဟင် ... ဘာဝင်လုပ်တာတုံး ... "

"တိုတယ်လ်စကင်းန့် လုပ်နေတာ ... နည်းနည်းကြာမှာ ဒေါ်ဒေါ် ... "

"စကားရယ် ... ညည်းရဲ့ ကိစ္စဝိစ္စ ဗဟိရတွေကြောင့် ငါလည်း ရူးသွားမှ အေးမှာ ပါအေ ... "

"ဟာ ... ဒေါ်ဒေါ်ကလည်း ဆန်းဒေးမှာ ဂျာကြီးသမီး မွေးနေ့ရှိလို့ ပါ ... "

"ဘာအကြောင်း ဆိုတာတွေ ပြောမနေပါနဲ့ တော့ ... ညည်းရဲ့ နေ့စဉ် အလုပ်က အလှပြင်ဖို့ ပဲဟာ၊ ဒီမှာ အလွန်အကျွံတွေ လျှောက်ပြင်ဆင်မ နေနဲ့ ...အိမ်မှာ လည်း အွန်လိုင်းကနေ ညည်းမှာ ထားတာတွေ ဒီနေ့တစ် နေ့တည်း ရွေးလိုက်ရတာ တစ်သိန်းရှစ်သောင်းဖိုး ... "

ဒါတွေပြောရင် ဟိုဟာတွေပါပါပြီး ဒေါသတွေပါ အပိုဆောင်းသွားနို င်သည်။ ဖုန်းကို ဆောင့်အောင့် ချလိုက်ရင်း ကျွန်းဆက်တီမှာ ပဲ ထိုင်ချ လိုက်မိသည်။

"ဘာတဲ့ လဲ မင်းတူမ ... "

"အလှပြင်ဆိုင်ဝင်နေသတဲ့ ... "

ဦးထွန်းထွန်းက ပြုံးလိုက်ပြီး သူ့ဘာသာ ဖျော်လာသည့် ကော်ဖီပန်း ကန်နှင့် ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

"ကဲ ... ကိုယ့်ဘာသာ ဈေးပဲသွားရောင်းပါကွာ၊ မင်းတူမကို ဒီကိစ္စ တွေကြောင့် သာ ဒေါသ ထွက်နေရင် မင်းဘယ်လိုလုပ် အေးဆေးနေလို့ ရတော့မှာ လဲ ...သူလည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဝင်ငွေရနေတာပဲ၊ မိဘ လုပ်စာ ထိုင်ဖြုန်းနေတာမှ မဟုတ်ဘဲ ... "

"ကိုထွန်းရယ် ... မင်းတူမ မင်းတူမနဲ့ ရှင်အလို လိုက်ခဲ့တာတွေကြောင့် ပဲ ဒီကောင်မလေး အားကိုးရနေတာ ... ဘာပြောပြော 'ဦးတောင် မပြောဘူး'ဆိုတာ ချည်းပဲ ... "

"ဘာဖြစ်လဲကွ ... ငါတို့ မှာ ကလေးလည်း ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါ့သ မီးငါ ချစ်လို့ အလိုလိုက်တာ... "

"ဟုတ်ပါတယ် ... ကျွန်မကတော့ မချစ်လို့ လေ ..."

ဦးထွန်းထွန်းက ရယ်လိုက်ရင်း ကော်ဖီကိုလည်း မသောက်ဖြစ်သေး

ဘဲရှိကာ ... ၊

"စကားက စကားချို့ဆိုတဲ့ အတိုင်း ... "

"ပြောပေါက်ဆိုပေါက် ကလည်း ဆိုးပျံ့ ... "

"ဟား ဟား ဟား ... "

"သူ့ကို ဘယ်လိုလူတွေကများ ချစ်ခင်နေကြသလဲ မသိပါဘူး ... ဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖြင့် သူ့ကို ဘယ်သူကမှ မေတ္တာမရှိကြပါဘူး ... တကယ်ပဲ ... "

"ဘယ်သူကမှ လို့ တော့ မပြောပါနဲ့ ယုမေရာ ... မင့်ဆိုင်မှာ အကြွေးတွေတင် ကွယ်ရာမှာ အတင်းတွေ ပြောကြနဲ့ အဲဒီလိုလူတွေ မုန်းကြတော့ ဘာဖြစ်လဲ ... "

"လုပ်ပြီ ... "

ဒေါ်ယုမေ ခေါင်းခါလက်ခါနှင့် နေရာမှ ထသည် ။ အိမ်ရှေ့တံခါးက နေ ဆိုင်ထဲကို လှမ်းကြည့်ကာ ... ၊

"မိဝေတို့ ဇာဇာတို့ ဆိုင်ရှေ့က ပစ္စည်းတွေ သိမ်းတော့ ..."

ပြောပြီးမှ ပြန်ဝင် လာပြီး ထိုင်လိုက်ရင်း ... ၊

"လူဆိုတာ ချစ်တဲ့ စကားကိုပဲ ပြောပြော ... မုန်းတာပဲပြောပြော ဒီပါး စပ်လေးပဲလေ၊ ကြွေးတောင်း တာလည်း မမုန်းအောင် ပြောလို့ ရတယ် ... အတင်းတုတ်နေတဲ့ လူတွေကိုလည်း ... "

"တော်ပါကွာ ... ငါ့သမီးလေးရှိလို့ မင်းအကြွေးတွေ ပြန်ရခဲ့တာ အများကြီးပါ၊ မင်းလိုသာ အရိပ်သုံးပါး ကြည့်ပြီး တရား လိုက်ဟောနေရင် မသမာသူက မင်းကိုတောင် ထုံးတားသွားဦးမယ် ... "

ပြောပြနေရင်း ဒါကိုပဲ အတိုက်အခံ အနိုင်လုပြောနေသဖြင့် ဒေါ်ယု
မေ စိတ်တိုလာသည်။ ။

"ဟုတ်ပါတယ် ... ရှင်တို့ တူဝရီးပဲ ပေါင်းတတ်သင်းတတ်တာပါ။ တ
စ် နိုင်ငံလုံးမကောင်းဘူး ... ရှင်တို့ ပဲကောင်းတယ် ... "

"တစ်နိုင်ငံလုံးကို မပြောပါဘူး ... ငါကောင်းတာ မင်းသိဖို့ ပဲလိုတယ်
... "

"ဘာရယ် ... "

"ငါ့လို မသောက်မစား မရှုပ်မပွေ့နဲ့ သမီးနဲ့ မယားကို ကုန်းရုန်းရှာ
ကျွေး တဲ့ ယောက်ျားလေ ... အဲဒါကိုပြောတာ ... "

"ရှင်ဟာလေ ... "

ပြောပြန်ရင်လည်း ဒီက ပစ်ပစ် ပြောတယ်ဖြစ်ဦးမယ်။ ဒီနေ့ပဲ d
elivery နဲ့ ရောက်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေ ရွေးလိုက်ရတာ သိန်းကျော်တောင်
... ၊

သူတို့ မှာ လည်း သားလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့သည်။ ။ အသက်ကြီးမှ
အိမ်ထောင်ပြုကြတာမို့ သားဦးလေးကို ရတော့ ဝမ်းသာကြည်နူးခဲ့ကြ
သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ သားလေးကလည်း ကျပ်မပြည့်သည့် ဝဋ်ကြွေးနှင့် ဆယ်
နှစ် မပြည့်ခင်ဆုံး သွားခဲ့သည်။ ။

ထို့နောက်ပိုင်းမှာ မှ စကားကို မွေးစားခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ ။

"မင်းကလည်း ယုမေရာ ... ကိုကြီးချိုအေးကလည်း
ဆွေမျိုးအပေါ်မှာ မပြောနဲ့ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟ အပေါ်မှာ တောင် အလွန်ကူ
ညီ ထောက်ပံ့တတ်တဲ့ သူပါ ... ငါတို့ ကို သူ့သမီးလေးနဲ့ ဒီအိမ်ကို
ယုံယုံကြည်ကြည် အပ်ခဲ့တယ်။ သူ့ကျေးဇူးတွေလည်း ငါတို့ မှာ ရှိတာပဲ .

.. "

ဒေါ်ယုမေ စိတ်တိုစရာတွေ တွေးနေမှန်း သိသောကြောင့် ဦးထွန်းထွန်းက ပြောပြကြောင်း ပြန်စလာကာ ... ၊

"တကယ်ဆို သူတို့ က မင်းအစ်ကိုနဲ့ မင်းတူမနော် ... စိတ်ကိုလျှော့ .. "

"လျှော့လို့ ရတယ် ... ဒီတိုင်းပဲ ဆက်သုံးနေရင်တော့ ... "

"လူဆိုတာလည်း သူ့ကုသိုလ် အကြောင်းနဲ့ သူပါကွာ ... စကားချို့ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး အလှအပ ကြိုက်သလောက် ဘယ်လောက်လှသလဲ၊ တောနဲ့ မတန်တဲ့ နန်းထိုက်တဲ့ ပန်း တစ်ပွင့်ပဲလေ ... "

မိန်းမဘက်ကပါတဲ့ တူမပေမဲ့ သူ့သမီးလေးလို ချစ်နေမှန်း သိနေသဖြင့် ကလေးကို မြှောက်ပင့် ပေးနေရလားလို့ နေရာတကာမပြောမိအောင် ထိန်းသိမ်းနေရသည်။ ။

ဒီကောင်မလေး ကုန်လိုက်သမျှ အလှအပ ပစ္စည်းတွေရဲ့ တန်ဖိုးကို တွက်မိလိုက်ရင်လည်း အိပ်လို့ တောင် မပျော် ... ၊

"ခက်တယ်ကိုထွန်း ..."

"မခက်ပါဘူးကွာ ... မင်းဒီနေ့မှ နှစ်သိန်းဖိုးလောက် ရွေးလိုက်ရလို့ ရင်လေးသွားတာမို့လား၊ ငါနဲ့ တိုးတာချည်းပဲ ရှစ်သောင်းတွေ တစ်သိန်း နှစ်သောင်းတွေ တစ်သိန်း နှစ်ရက်ဆက်နေတာတွေ ... "

"ဘုရား ... ဘုရား ... "

"အဲဒါတွေ ကြာလှပေါ့ ... "

"ကိုထွန်းရယ် ... အဲဒါတွေကို အလိုလိုက်စရာလား ... "

"ဟာ ... ကလေးက သူရသမျှ လစာတွေလည်း တစ်ပြားမကျန် ထိုး အပ်တာပဲကွ ... "

"ရတာက ဘယ်လောက်လဲ ... ကုန်တာက ဘယ်လောက်လဲ၊ ကျွန်မ က ကုန်လွန်းလို့ ညည်းနေတာ မဟုတ်ဘူး ... "

"ပြောတတ်တယ် ... ရှေ့ကညည်း နောက်ကဖုံး ... "

"ဖုံးတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး ... ဒီအရွယ်ရှိနေပြီ အသုံးနဲ့ အဖြုန်းကို နား လည်ရမှာ ပေါ့ ... "

"ဒါတော့ မင်းမပြောနဲ့ လေ ... ဖြုန်းတယ်ဆိုတာ မလိုအပ်တာတွေ အကုန်အကျများ တာကို ပြောတာ၊ သူက သူ့အတွက် လိုအပ်လို့ ဝယ်နေ တာကွ ... ခုခေတ်မှာ နေရောင်ခြည်ကအစ သူတို့ အလှအပရဲ့ ဘုံရန်သူဖြစ်နေတာ၊ သင်္ကြန်မှာ ရေကစားတော့ ရေကြောင့် ဖြစ် ... နေ ပူတော့ ပူလို့ ဖြစ်၊ သူတို့ အတွက် အလှအပ ပစ္စည်းတွေက မရှိလို့ ဖြစ်သ လား ... "

"မရှိတိုင်းရော မိန်းကလေးတိုင်း ဝယ်ခြမ်းနေနိုင်လို့ လား ... "

"မဝယ်နိုင်လို့ မဝယ်ကြရတာပါ ... "

"ကျွန်မတို့ လည်း ချမ်းသာတာမှ မဟုတ်တာ ... "

"စကားတစ်ယောက်ကို ပြင်ဆင်ပေးတာနဲ့ တော့ မွဲမသွားပါဘူး ... "

"ကိုထွန်းထွန်း ... "

ဦးထွန်းထွန်းကလည်း ဒေါ်ယုမေကိုဒေါသထွက်အောင် ပြောမိပြီဆို တာနှင့် နေရာမှ ထထွက်သွားရင်း ပြုံး၏။ တော်တော်နားအေးသွားနိုင် သည့် အကွာအဝေးကျမှ ပြန်လှည့်ကြည့်၍ ... ၊

"မင်းကြိုက်စိုးကြိုက်ဆိုတာ ငါ့သမီးရပ်ရည်မျိုးကွ ... စင်ဒရဲလား
တောင်မှ အိမ်ထဲမှာ ကုန်းရုန်းကြမ်းတိုက်နေရင်း မင်းသားလေးနဲ့ တွေ့
တာမ ဟုတ်ဘူး ... မင်းသားလေးဆီရောက်နိုင်ဖို့ အတွက်
သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့ ပြင် ဆင်ခြယ်သမှုတွေ သူ့အတွက်ဖန်ဆင်း
ပေးရတယ် ... "

"ပြော ပြော ... အဲဒါလည်း စကားချို့အလုံးတွေပဲ ... "

"ဟား ဟား ဟား ... "

ဦးထွန်းထွန်း ကော်ဖီသောက်လိုက်ပြီးမှ ရယ်ချင်လာသဖြင့် မြန်မြန်
မျိုချလိုက်ရသည်။ ။

"မင်းတွေ့ကြည့်လေ ... စကားချို့ ဘယ်လောက် စာကျက်ပြင်းသလဲ၊
ဘာကြောင့် အမှတ်ကောင်းနဲ့ အောင်ပြီး သူ့အလုပ်သူ့အကိုင်လေးနဲ့ ဖြစ်
သွားခဲ့တာလဲ ... "

ဦးထွန်းထွန်း ပြောတော့လည်း စကားချို့ စာကျက်ပျင်းခဲ့တာကို သ
တိရသွားမိပြန်သည်။ ။ စာကျက်ပျင်းတာမှ ဘယ်လောက်တောင် ပျင်းသ
လဲဆိုလျှင် ရှစ်တန်းမှာ တစ်နှစ်ကျသည်။ ။

အကြောင်းပြချက်က အဖေဆုံးသွားပြီး တစ်လအကြာမှာ
စာမေးပွဲဖြေရတော့ စိတ်ထိခိုက်နေလို့ ၊ ကိုးတန်းမှာ လည်း ထပ်ကျသ
ည်။ ။ အမေဆုံးသွားသည့် သုံးနှစ်ပြည့်နဲ့ သုံးရက်ပဲကွာလို့ ... ၊

ဆယ်တန်းကျတော့ အောင်ချက် တော်တော်နည်းသည့် နှစ်မှာ တော
င် သူမက အမှတ်ကောင်းနဲ့ အေးဆေးအောင်ခဲ့၏။ ထိုနှစ်က ဘာကြောင့်
အောင်သွားသလဲဆိုလျှင် ... ၊

"သမီး ဆယ်တန်းမှ မအောင်ရင် ညည်းမျှော်မှန်းထားတဲ့ လူကုန်ဆို့

တဲ့ လူတွေထဲ ဘယ်လို ဝင်တိုးနိုင်မှာ လဲ ... ပညာရဲရင့် ပွဲလယ်တင့်ဆို တာ သမီးနား လည်ပါတယ် ... "

"သမီးကမိဘမဲ့ ... ပြီးတော့ချမ်းသာတာလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုယ်တတ်တဲ့ ပညာကသာ ကိုယ်သွားလေရာလိုက်လာမှာ ... "

သူမတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး စကားချို့ဆယ်တန်းမှာ တဖုတ်ဖုတ်ကျရင်း ရှေ့မဆက် မတက်နိုင်တော့မည့် အရေးအတွက် ကြိုတင်တရား ဟောခဲ့ရတာတွေ အမြဲပြဲထွက်မတတ် ... ၊

နောက်ဆုံး ဦးထွန်းထွန်းရဲ့ တိုက်တွန်းစကားတွေမှာ စကားချို့ ကျွတ်တမ်းဝင်ခဲ့၏။

"ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှနေတာပဲဆိုပြီး ကျေနပ်ပီတိ ဖြာမနေနဲ့ သမီး .. . ခု ခေတ်မှာ မလှတဲ့ မိန်းကလေးတွေလည်း လှအောင် လုပ်ယူလို့ ရနေကြပြီ၊ ယောက်ျားလေးဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ် လှတိုင်း တန်ဖိုးရှိတာ မဟုတ်ဘူး ... "

"ပစ္စုပ္ပန်က ညည်းရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက အနာဂတ်ရဲ့ ပန်းဝင်ကြိုးကိုဖြတ်မယ့် အင်အားတွေပဲ ... ပစ္စုပ္ပန်မှာ ဒီခြေထောက်တွေ ရပ်တန့်နေရင် ပန်းဝင်ကြိုး ဆီကို ဘယ်လိုသွားမလဲ ... " ဟု ... ၊

ထိုအချိန်မှာ စကားချို့ ဘယ်လို အတွေးကောင်းလေးတွေနဲ့ အသိတရား ရသွားခဲ့သည် မသိပေ၊ ကြိုးစားချင်တော့လည်း အိပ်ပါဦး၊ နားပါဦးလို့ ပြော ယူရတဲ့ အထိ စာတွေကျက်ခဲ့သည် ။ ကြိုးစားသလောက် ဆယ်တန်းရောက်မှ နှစ်ချင်းပေါက် အောင်သည့် အပြင် အမှတ်တွေလည်း ကောင်းသည် ။

သူမအကြောင်းတွေးနေရင်း ရှိနေခဲ့သည့် ဒေါသတွေတောင် ဘယ်

ရောက်ကုန်သည် မသိတော့ပါ။ သို့သော် ဖုန်းထဲဝင်လာသည့် မက်ဆေ့ချ်
ကြောင့် မျက်မှောင်ကုတ်သွားမိကာ ... ၊

"တွေ့လား ... ဒီကောင်မလေး ... "

"ဘာတဲ့ လဲ ... "

ဦးထွန်းထွန်းက ထွက်သွားပြီးမှ ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး မေးဆတ်မေးသ
ည် ။

"ပိုက်ဆံကုန်သွားလို့ တဲ့ ... အပြန်လမ်း လျှောက်ပြီး ပြန်လာတော့မ
ယ် တဲ့ ... "

"ဟာ ... မဟုတ်တာ မိုးချုပ်လှပြီကိုး ... "

"အဲဒါပြောတာလေ ... နောက်ပြီး ကားခလေးတစ်ထောင်လား၊ နှစ်
ရာလား ... သူ ဘာကားတွေ စီးတာလဲ ... "

"မင်းကလည်း ပြောချင်ရင် အဲဒါအရင်သိအောင် မေးထားပါလား ...
"

"ပြောရင်းနဲ့ မှ မသိတော့တာကိုး ... "

"ဘာကားပဲစီးစီး ကားခတောင် မကျန်တော့လို့ ပေါ့ကွာ ... ကဲ ကဲ ငါ
သွားကြိုလိုက်ဦးမယ် ... "

"ရှင်လည်း ညမူညတာ သတိထားမောင်းဦး ... "

ညဘက် အန္တရာယ်များ လို့ တက္ကစီဆွဲတာတောင် မိုးချုပ်မခံဖို့ စည်း
ကမ်းတစ်ခု သတ်မှတ် ပေးထားခဲ့တာ ... ၊

တော်တော်ခက်တဲ့ စကားချို့ ... ၊

ဒင်းနဲ့ များ ဘယ်တုန်းက စကားချို့ချို့ ပြောခဲ့ရတာ ရှိဖူးလို့ လဲ ... ၊

အခန်း(၂)

"ဟိုမှာ တွေ့လား ... ဘယ်လောက်လှလဲ ..."

နားထဲမှာ ကြားလိုက်သည် ။ ဘယ်သူ့အသံဆိုတာလည်း မှတ်မိနေသည် ။ ထို့ပြင် နောက်က လိုက်လာမှာ ပဲ ဆိုတာပါ သိနေခဲ့၏။ ထင်တဲ့အတိုင်း သိပ်အလှမ်းမကွာသည့် နေရာသို့ စကားသံတွေ ရောက်လာကြ၏။

"မင်းကလည်း နေ့တိုင်းပဲ မထူးဇာတ်ခင်းနေတာကွာ ... ပျင်းစရာကြီး၊ လုပ်စမ်းပါ ... ချစ်ရင်ချစ်တယ်ပေါ့ ... "

"ငါက သူငြိုငြင်တာလေးကို မခံစားနိုင်တာကွာ ... "

"ဒါဖြင့်လည်း နေခဲ့လိုက်တော့ ... "

"အေးပါကွာ ... မင်းကလည်း ငါဒီနေ့ အပြီးသတ်ရင် ဖွင့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးသားပါ... "

စကားသံနှင့် အတူ ရှေ့တက်လာသည် ။ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ လျှောက်နေတာပေမဲ့ ဒီနေရာ တစ်လျှောက်လုံးမှာ မီးတွေလင်းနေတာ မှောင်ရိပ်သိပ်မရှိ ... ၊

"စကားချို့ ... "

ခေါ်လိုက်တော့ သိပြီးသားစကား ချို့မျက်နှာလေးက သုန်သုန်မှုန်မှုန်

လေး လှည့်လာ၏။ သိပြီးသား မျက်နှာက မျောက်သေရုပ်လေးနှင့် ဘီလူးသံပရာသီး ကိုက်ထားသလို မဲ့နေမှန်းမသိ၊ ပြုံးနေမှန်းမသိ ... ၊

အဖြူပေါ်မှာ အနက်ကွက်ကျား ပါသည့် တီရှပ်နှင့် ခပ်သေးသေးကိုယ်ပေါ်မှာ ဂျင်းနီပင်က ပုံကျမတတ် ရှုံ့တွ ပွရောင်းနေသေးသည် ။ စကားချိုက ထိုမျက်နှာကနေ တစ်ကိုယ်လုံးကို ကြည့်လိုက်ပြီးမှ စိတ်ပျက်စွာ မျက်နှာလွှဲ လိုက်ရင်း ... ၊

"နင့်ကိုလည်း ပြောရတဲ့ လူကတောင် အားနာလာပါပြီ အောင်စေရယ် ... "

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ စကားချိုရယ် ... ငါ နင့်ဆီက အဖြေ ဇွတ်မတောင်းပါ ဘူး ... ဒါပေမဲ့လေ ... "

"တော်ပါတော့ဟာ ... "

နေရာမှာ တင် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရပ်လိုက်တော့ အောင်စေ အားတက်သရော ဖြစ်သွားပြီး လက်ဝါးချင်း ပွတ်သည် ။ ထို့ပြင် လျှာတစ်ချက် သပ်လိုက် ပြီး ပြောဖို့ စကားတွေအတွက် ပြင်ဆင်နေဆဲ ... ၊

"ငါ အခုလေးတင်အလှပြင်ဆိုင်မှာ ကျလာခဲ့တာကိုးသောင်း ... "

ဟင် ... ၊

ဘာကြောင့် ပြောမှန်းမသိ၊ ထို့ပြင် တကယ် ကိုးသောင်းလား၊ တမင်ပြောတာလားမသိ ... ၊

အောင်စေ အတွေးတွေ စက္ကန့်ပိုင်းလေး အတွင်းမှာ ဗျာများ သွားခဲ့၏။ သို့သော် ... ၊

"အဟွန်း ... အဲဒါဘာဖြစ် ... "

"အိမ်မှာ လည်း အွန်လိုင်းရှောပင်ကနေ
ဝယ်ထားတာတွေနှစ်သိန်းဖိုး လောက်ရှိတယ် ... ပြန်သွားရင် ဒေါ်ဒေါ်တို့
နဲ့ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရဦးမလဲ မသိသေး ဘူး ... "

"ဒါတွေကဟာ ... နောက်တော့လည်း ... "

"ဘာကို နောက်တော့လည်း ... ငါအဲ့လိုတွေဝယ်ခြမ်းပြီး လွှတ်ပစ်နေ
တာ မဟုတ်ဘူး ၊ အခု ငါစီးထားတဲ့ ဖိနပ်က ရှစ်သောင်းကျော်တန်တယ်
..."

မီးရောင်အောက်မှာ ပေမဲ့ ဘောင်းဘီရှည်အဖြူက ခြေဖမိုးပေါ်ထိ
ကျနေသဖြင့် ဒေါက်မြင့်လား ဒေါက်နိမ့်လားတောင် သေချာမမြင်ရပေ။
ကွင်းထိုးပုံစံ ခြေဦးထိပ်လေးမှာ ငွေရောင်ကွင်းကလေးတွေ သံကွင်းဆ
က် ပုံလေးတင် ထားတာ မြင်ရ၏။

ဘာတွေဒီဇိုင်းဆန်းပြီး လှပနေလို့ ရှစ်သောင်းကျော်လဲ ... ၊

အောင်စေ ဖိနပ်ကိုကြည့်ပြီး နားမလည်နိုင် ဖြစ်နေခဲ့၏။

"ငါဝတ်ထားတဲ့ ကုတ်ကလည်း ရှစ်သောင်းကျော်ပဲ ... ငါကြိုက်ပြီ ဆို
ရင်လည်း ဖန်စီပစ္စည်းလေး တစ်ခုကိုတောင် လေးငါးသောင်းပေးဝယ်ပ
စ်တာ ... "

"နင်ကလည်း ... ဒီလောက်တော့ငါလည်း ... "

"ဝယ်ပေးနိုင်ပါတယ် ပြောချင်လို့ လားအောင်စေ ... နင့်ကိုယ်ပေါ်က
တီရှပ် ဘယ်လောက်တန်သလဲ ဆိုတာ နင်သိပါတယ် ... "

အောင်စေမျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည် ။ သူ့အင်္ကျီတစ်သောင်း
မကျော်ဘူးဆိုတာလည်း သူမထည့်ပြောချင်တာလား ... ၊

"ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှ အထင်မသေးဘူး ... နင့်ကိုလည်း နှိမ်ချနေတာမဟုတ် ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါသုံးမယ့်စရိတ်တောင် ထုတ်မကုန်နိုင်တဲ့ လူကိုတော့ ငါမစဉ်းစားတာအမှန်ပဲ ... "

"စကားချို့ရယ် ... မချစ်သေးခင်တော့ ... "

"အသည်းတုန်အောင် ချစ်လာမယ်ဆိုရင်တောင် နင်ငါ့လောက်တောင် မလှတာ အဲဒါဖြစ်နိုင်လို့ လား ... "

အားမနာတမ်း ပြောချလိုက်ပြီး သူ့မျက်နှာကို သေချာ စိုက်ကြည့်နေသေးသည် ။ သူမမျက်လုံးမှာ စိတ်ပျက်ခြင်းတွေသာ ရှိနေလျက် ခွဲခြားမောက် မာနေပုံလည်း မရှိ ... ၊

ဒေါသတကြီး ပြောဆိုနှင်လွှတ်တာမျိုးလည်း မဟုတ်သည် မို့ အပြောခံ နေရသည့် လူက ငိုရခက် ရယ်ရခက် ... ၊

"ဘယ်သူ့မှာ မှ အကျိုးမရှိတာကို မလုပ်စမ်းပါနဲ့ ... ငါလှနေအောင် ပိုက်ဆံ တွေအကုန်ခံပြီး ပြင်နေတာ ဆင်းရဲတဲ့ လူကို မကြိုက်ချင်လို့ ပဲ . .. ငါ့အလှအပကို အရောင်ပိုတင်ပေးမယ့် လူချမ်းသာကိုပဲ ငါစိတ်ကူးမှာ ၊ ဒါဆို နင်သဘော ပေါက်တော့ပေါ့ ... အိုခေ ... "

"ဟား ... "

"သူမက လှည့်ထွက်သွားသည် ။ အောင်စေ ခြေတစ်ချက်ဆောင့်ရင်း ရှုံ့မဲ့ ညည်းတွား ကျန်ရစ်၏။

"ဘာလဲ ... ကျန်ခဲ့ပြန်ပြီမို့လား ... "

"မင်းကြားတဲ့ အတိုင်းပဲ ... တောက် ... ပြောသွားလိုက်တာကွာ ... "

"ငါပြောသားပဲ ... မင်းကို သူပြန်ကြိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ... "

"ငါ့ရုပ်က ဒီလောက်ပဲ ဆိုးနေလို့ လားကွာ ... "

"ပြောသွားတဲ့ အတိုင်း ... "

"ဟာ ... ခွေးကောင် နှမပေး ... "

"ငါ့နှမ ဆိုရင်တော့ မင်းကို စဉ်းစားလောက်ပါတယ် ... ဟဲ ဟဲ ... "

အောင်စေ့ အကြည့်တွေ စကားချို့ဆီ ပြန်ရောက်သွားသည်။ ။ အဖြူရောင် ဘောင်းဘီရှည် ကိုယ်ကျပ် အင်္ကျီအဖြူရောင်နှင့် အပေါ်က ထပ်ဝတ်ထားသည့် ကုတ်က နီညိုရောင်ရဲရဲ ... ၊

ခါးလောက်ထိ ရှည်သည့် ဆံပင်တွေက အမြဲတမ်း လှိုင်းတွန့်လေးတွေ ရှိနေတတ်တာလည်း ပြင်ဆင်ထားတာပဲ ဖြစ်နိုင်၏။ ဒါပေမဲ့ သူမတော်တော် လှနေလေသည်။ ။

ထို့ကြောင့် မြင်သူတကာ ငေးကြရလျက် မြင်တဲ့ ယောက်ျားလေးတိုင်း သဘောကျကြသည်။ ။ သဘောကျသမျှ ဘယ်သူကြိုးစားတာမှ လည်း စကား ချို့က လက်မခံ ... ၊

သူမ တကယ်ပဲ သူဌေးကြီးနဲ့ ညားတော့မှာ လိုလို ... ၊

စကားလုံးတွေ ကောင်းကင်မှာ တက်ချိတ်နေသည့် စကားချို့ ... ၊

အခန်း(၃)

ကြားလိုက်ရသည့် စကားကို မယုံနိုင်၊ ဒေါ်ယုမေ ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို ဘယ်လိုလဲ ဆိုသည့် အကြည့်ဖြင့် မျက်လုံး ရောက်သွားသည် ။ ဦးထွန်း ထွန်းက ပြုံးလိုက်ရင်း ... ၊

"မရှင်းလို့ မေးပါရစေဗျာ ... ကျွန်တော်တို့ သမီးက အမွေရမှာ ပေါ့ ဟုတ်လား ... "

"ဟုတ်ပါတယ် ... အမွေကိစ္စထဲမှာ ဦးချိုအေးရဲ့ သမီး စကားချိုအတွက် မျှဝေခံစားခွင့်လို့ အတိအတင်း ထည့်သွင်းထားပါတယ် ... "

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ... သူဌေးကြီးက ဘယ်သူ ... "

" အဏ္ဏဝါသခင် ဦးမြသာပါ ... "

ဦးမြသာ ... ၊

‘အဏ္ဏဝါသခင်’ သဘောကျင်းလုပ်ငန်းကို သူတို့ လည်း သိသည် ။ ဟိုအရင်တုန်းက ဒေါ်ယုမေရဲ့ အစ်ကို အဏ္ဏဝါသခင်မှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။ ထို့ပြင် ... ၊

သူဌေးမှာ မောင်နှမဆွေမျိုးတွေလည်း အများကြီး ရှိကြသည် လို့ ဆိုသည် ။ အားလုံးကလည်း ပြည့်စုံရုံနှင့် မပြည့်စုံကြသည့် ဆွေမျိုးတွေပဲဖြစ်လေသည် ။ သူဌေးကြီးက လူပျိုကြီးဖြစ်တာကြောင့် ကျန်သည့် မွေးချ

င်းဆွေမျိုးတွေက ဒီလုပ်ငန်းကိုပဲသူ့ထက်ငါ မက်မော မျှော်လင့်နေကြသည် လို့ ဦးချိုအေးပြော ဖူးတာရှိသည် မို့ ... ၊

"ဒါနဲ့ ရှင် ... ဒီကရှေ့နေကြီးကို ယုံကြည်လို့ လက်ခံလိုက်မိတာပါ၊ တော်တော်တော့ ထူးဆန်းနေတာ အမှန်ပါပဲ ... "

"ဟုတ်ကဲ့ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မေးလို့ ရပါတယ်၊ မေးပါ ... "

"သူဌေးကြီးက အခု နာမကျန်း ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်ထိ အိမ်ထောင် မရှိခဲ့တာလားဟင် ... သူများ အတွင်းရေး ဖြစ်သွားပြီလား မသိပါဘူး ... "

"ဖြစ်ပေမဲ့ အမွေကိစ္စဆိုတာ အိမ်တွင်းရေးပဲလေ ... ဒါက မေးသင့်ပါတယ် ... ဟုတ်တယ်မို့လား ရှေ့နေကြီး ... "

ရှေ့နေဦးမောင်ကိုက ပြုံးလိုက်ရင်း ဦးထွန်းထွန်း စကားကိုခေါင်းညိတ်၍ ... ၊

"မှန်ပါတယ် ... ဒါမေးသင့်တဲ့ မေးခွန်းပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ အလုပ်ကတော့ ဒီလို အမွေကိစ္စတွေမှာ လွှဲပြောင်း ပေးအပ်ချင်သူရဲ့ ဆန္ဒကပဲ အဓိကပါ ... နောက်အဓိကက လွှဲပြောင်း ဆက်ခံမယ့်သူပေါ့၊ နောက်ဆက်တွဲ ရှုပ်ထွေးမှုတွေ ရှိလာရင်လည်း ဥပဒေလမ်းကြောင်းအတိုင်းပဲ စီရင်ဆုံးဖြတ်ရမှာ ပါ ... "

"အခု ကျွန်မသမီး ... အဲ ကျွန်မတူမက သူစိမ်းတစ်ရံဆံအနေနဲ့ အမွေဆက်ခံမယ် ဆိုရင် သူတို့ တွေက ကျေနပ်ကြပါ့မလားဟင် ... ဒီလိုပါ ရှင် ကျွန်မတို့ က ဥပဒေကို နားလည်လို့ တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခုလည်း ကိုယ့်မိသားစုအတွက် ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလေးနဲ့ အသင့်အတင့်တော့ ပြည့်စုံနေတာ ပါပဲ ... "

ဒေါ်ယုမေက ပြောနေရင်း ဦးထွန်းထွန်းကို ကြည့်လိုက်သေးသည် ။

ပြီး မှ ဆက်၍ ... ၊

"မရရင်ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ... ရတော့မယ်ဆိုကာမှ လွဲသွားရင်အလကား နေရင်းထိုင်ရင်း သောကရောက်ကြမှာ ... "

"လွဲဖို့ တော့မရှိပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ ဘာတွေရမှာ လဲ၊ ဘယ်လောက်ရမှာ လဲဆိုတာတော့ အခုမေးရင် ကျွန်တော်လည်း မပြောနိုင်ပါဘူး ... "

"ဘာဖြစ်လို့ များ လဲရှင် ... "

"ပစ္စည်းရှိတဲ့ နေရာကို သွားဖို့ အတွက် လမ်းညွှန်ကို အရင်သွားယူရမှာ ပါ ... "

"ဘယ်လို ... "

ဒေါ်ယုမေ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားပေမဲ့ ဦးထွန်းထွန်းက စဉ်းစားစရာ ဖြစ်သွားသည့် မျက်နှာနှင့် ... ၊

"ရှေ့နေကြီး ဘာပြောတာလဲ မသိဘူး ... "

"သူဌေးက အခု ဘာစကားမှ မပြောနိုင်တော့ပါဘူး ... သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံး အချိန်ကို စောင့်နေရှာတယ် ဆိုပါတော့ ... "

"ဟုတ်ကဲ့ ... "

"အမွေကိစ္စက သူ့ကျန်းမာရေးကို စိတ်မချဖြစ်လာရတဲ့ အချိန်တည်းက စီစဉ်ခဲ့တာပါ ... သူ့ဘေးမှာ မွေးချင်းဆွေမျိုးတွေ ရှိပေမဲ့ သူရည်ရွယ်သူကိုသာ ရစေချင်တဲ့ ဆန္ဒနဲ့ ပေါ့၊ ပထမဆုံး လမ်းညွှန်မြေပုံ ရှိတဲ့ ဆီကို မိန်းကလေးက သွားရမယ် ... အဲဒီကနေ ပစ္စည်းကို ယူရမှာ ပါ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်ဘူး ... "

"ဟုတ်ကဲ့ ... ခုနပြောတုန်းက သိပါပြီ၊ အဲဒီကလေးကရော သူဌေးရဲ့ ဆွေမျိုးပဲလား ... သမီးလိုမျိုး ဘာမှ မတော်ဘဲနဲ့ လား၊ မျှဝေခံစားခွင့်လို့ ပြောသွားတဲ့ ပုံစံက အဲဒီကလေးက ပိုရမှာ လိုလိုတွေးစရာဖြစ်နေလို့ ပါ ... မေးကြည့်တာပါ နော်၊ ပိုရချင်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး ... "

"နေပါဦး အဲဒါကအရေးမကြီးပါဘူး ... အမွေပစ္စည်းကဘယ်မှာ မို့လို့ လမ်းညွှန်တွေ ဘာတွေနဲ့ ... "

"အဲဒါကလည်း လမ်းညွှန်ကိုရမှ သိမှာ ပါ ... ကျွန်တော့်တာဝန်က ကလေးတွေလက်ထဲ ရောက်လာမယ့် အမွေပစ္စည်းတွေကို သူဌေးစီစဉ်ခဲ့တဲ့ အတိုင်း အတိအကျ ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ပါပဲ ... "

တွေးစရာတော့ အများ သားပါ၊ ဒါပေမဲ့ ရှေ့နေရှေ့ရပ်နဲ့ စီစဉ်ခဲ့တာ ဆိုတော့ မများ ရင်တောင် နည်းနည်းပါးပါးလေးတော့ မဟုတ်နိုင်ပေ။ သိပ်လည်း မမျှော်လင့်ဖို့ သတိပေးပြီး စကားကို မြေပုံ အညွှန်း နောက်လိုက်ခိုင်းဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိ၏။

"ဟုတ်ကဲ့ ... မြေပုံအညွှန်းက ဘယ်သူ့ဆီကို သွားယူရမှာ လဲပြောပါဦး ... "

"မိုးကောင်းမြို့က ဦးဆိုင်းမွန်းအောင်ဆီမှာ ပါ ... ဒေါ်ယုမေတို့ ဘက်က သွားနိုင်မယ့်ရက် သေချာ သတ်မှတ်ပြီးရင် သူ့လိပ်စာကို သေချာပြောပြလိုက်ပါ့မယ် ... "

"ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ... အမွေပစ္စည်းရမယ့် ကိစ္စကို ခုပဲ ဖြစ်ဖြစ်သွားလိုက် ချင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ ကတစ်ယောက်မှ မအားကြဘူး ... "

"အဲဒါလည်း တစ်ခုတော့အဆင်ပြေပါတယ် ... "

"ရှင် ... "

"အမွေကိစ္စဆိုတာ ကာယကံရှင်တွေနဲ့ သာ သက်ဆိုင်တာ ဖြစ်တဲ့ အပြင် လက်ရှိအခြေအနေအရ လူနည်းနည်းနဲ့ သိုသိုသိပ်သိပ် သွားလာ တာပို ကောင်းတယ် ... "

သဘောက စကားချို့ကို တစ်ယောက်တည်း လွှတ်ရမယ့်ပုံလား ... ၊

လင်မယားနှစ်ယောက် အကြည့်ချင်းဆုံပြန်သည် ။

"နောက်တစ်ခုလောက်ရှင် ... ဟိုလေ မမေးနဲ့ ဆိုပေမဲ့ သိချင်လို့ ပါ။ အခု အဏ္ဏဝါသခင် လုပ်ငန်းကို ဦးစီးနေတဲ့ လူတွေက ... "

"ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ် ... ဘယ်သူပဲ ဦးစီးနေနေ ပိုင်ရှင်က လွှဲပြောင်း ပေးခဲ့သူသာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိမှာ ပါ။ အခု အမွေဆက်ခံစေဖို့ သူဌေးရည်ရွယ်ထားခဲ့တာ နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်ဆိုတော့ သူဌေး ပိုင်ဆိုင်သမျှအား လုံး ဒီလူနှစ်ယောက်နဲ့ပဲ အကျုံးဝင်မှာ ပါ ... "

ရှေ့နေက ပြန်တော့ ဧည့်ခံထားသည့် ကော်ဖီနဲ့ မုန့်တွေတောင် စား မသွားခဲ့ပေ ... ၊

ဒေါ်ယုမေတို့ လည်း အံ့ဩတာတွေ ရင်တုန်စရာတွေနှင့် လုံးထွေးကျ န်ရစ်ခဲ့ကာ ဧည့်ဝတ် မကျေပွန် လိုက်ဘူးလားတောင် ပြန်တွေးဖို့ သတိ မရခဲ့ ကြ ... ၊

"ရှင်တွေးကြည့်ပါဦး ... သူဌေးက ကိုယ့်ဝန်ထမ်းရဲ့ ကလေးကို အမွေတစ်ဝက် ပေးခဲ့တယ်တဲ့ ... "

"သူတို့ ချင်း အကြောင်းတွေ ရှိမှာ ပေါ့ကွာ ... နောက်ပြီး ကိုချိုက အရမ်း သဘောကောင်းတဲ့ လူ၊ သူ့အလုပ် လုပ်နေတုန်းတည်းက သူဌေးက ကိုယ်တိုင် ပြန်လိုက်ပို့ လာဝင်ခေါ်နဲ့ သူတို့ ရင်းနှီးခဲ့ကြတာ ... "

"ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ယောက် ဆိုတာကရော ... ဘယ်ဝန်ထမ်းရဲ့ က

လေးလည်း မသိဘူး ... "

သူတို့ ဒါတွေပဲပြောနေကြရင်း စကားချို့ကို မျှော်နေခဲ့ကြ၏။

သူမကတော့ ... ၊
